

budapest után

cséfalvay péter
táncos anna

A dolgozat bemutatását a TÁMOP - 4.2.2.B-10/1--2010-0009

"Új tehetséggondozó programok és kutatások a Műegyetem tudományos műhelyeiben" című program támogatta.

A folyosókat megtisztították

Hogy pontosan milyen nap volt és hányadika, azt nem tudom, hogy milyen év, az meg már nem is számít. November eleje lehetett, lomha délután és lapos fények, amikor az utolsók közt én is csatlakoztam a felhőhöz. Nem gondolom, hogy különösebben fájt, persze mi is fájna már, és hogy tudhatnám már úgy a fájdalmat, mint régen. Milyen koponyám miféle hátuljában? Akkorra már vörösen láttam a láztól, a hajamat szaggattam, de többé nem én mozgattam a testemet. Tompa volt minden, csak a vonzás nem, az erősebb volt, mint bármi, amit valaha ismertem. Az összes tagomban a folyót éreztem, és azt, hogy fölösleges is lenne harcolnom; mind ezt akarjuk, és ez talán valami megoldást is jelent. Együtt meneteltem, vonzódtam, és kúsztam a széles, csapkodó, élő víztömeg felé, olyanokkal, akiket azelőtt talán nem ismertem, de addigra tudtam, hogy mind testvéreim, és mind ugyanazért indultunk neki. Halványuló napsugarak a felszínről, hideg és hangtalan süllyedés.

A felhőben, fent aztán kitisztult minden, ha akartam belenéztem egy csapdosó varjú szájába, láttam a kupolákat és az álló villamosok tetejét, aztán a rózsaszínes-vöröses Dunába lebukva megkerestem a megállt órát foszladozó, inas bal karomon. Mind ott voltunk, mindenki én volt, és én is ők, kioltva minden fényt és lenyelve minden további lehetséges hangot.

Az első időkben látni akartuk azt, amit azelőtt nem lehetett. A gyöngyöző, kék felhők alatt áthúzva egyszerre éreztem a bennük rezgő vízcseppeket és az alattunk húzódó körút aszfaltjának kisugárzott hőjét. Ha egy háztető gerince megcsillant, leereszkedtünk és befűrtam magamat a cserepek közé. Dohos padlás, lomok kartondobozokban. Lentebb fehér falak és keretek, az ablakból fakó bugyik és melltartók odacsíptetett cafatai lógtak. Repedt körmök egy apró, száradt kézen, plüsslovacska, gyerekágy, függönyök és félhomály. Soha többé fel nem húzott játékautó a franciaerkély ajtaja előtti szőnyegen, az üvegen túl, a távolban, a vörösen fénylő falú budai vár.

Odébb láttam a Parlament szürkülő támpillérei mellett a tömött parkolót, odabent, a padokon az utolsó plenáris ülésre érkezettek számítógépei, ételmaradékai és zakói. A parkoló melletti őrbódé ajtaja lassan himbálózott, az ülő bronzszobor meglepetés nélkül nézte, ahogy a felszín és a mély nagyjából ugyanaz. Alábuktunk a földbe; pénzérmék és szennyvízvezetékek, egy fehéres csontváz mellett rozsdás géppisztoly és horpadt csajka. A metróalagút mellett soha sem használt légóbunker, méter vastag betonfalak és víztócsák, kehes generátor, csöveiben fáradt olajjal.

Nem igazán tudom számolni, hogy telik el az idő. A folyó még mindig nem gyógyult be, az utak repedéseiben gaz nő. Valahogy tudom, hogy van valami megnevezhetetlen középpont, amit meg sem merek nevezni, ami felé mind gravitálunk kivédhetetlenül. Tagadhatnánk; van bennem, aki félrenéz és hátrál, de én érzem, hogy nem fogunk örökre menekülni előle. Meghajít minket, vonzza a részeimet - a tiszta képen átfutó pillanatnyi fehér zaj, egy fojtott sikkantás egy falon túlról, ami megszűnik, mire keresni kezdem az irányát – egy tengely, egy mágnes ígérete.

Mintha érezném, merre futnak az erővonalai. El a Petőfi híd mellett, át a Duna-parti irodaház alatt. Soha többé ki nem nyíló fotocellás ajtók, megkövesedett forgóvilágok, elhagyatott recepciós pult. A kábelajtaja mellett a napi ajánlat, az utolsó. Az asztalokon néhány tálca

pihen, barna, kitines pacává mumifikálódott, tartósított ételmaradékkal, amihez a teraszra nyíló ajtón be-bereppenő szarkák sem éreznek kedvet. Az emeleten íróasztalok monitorokkal, kiszáradt, vicces feliratos, extra méretű kávésbögrékkel, céges, promóciós stresszlabdákkal, néhol fotók óvodás gyerekekről. Az asztalok közti elválasztó paneleken kinyomtatott táblázatok kódokkal és rövidítésekkel egy olyan világhoz, ami csak távoli tőzsdei adattárolókon, hegyek gyomrába rejtett banki adattrezorokban és soha többé ki nem nyitott fiókok mélyén nyugvó értékpapírok formájában létezett. A második emeleti szerverszoba ajtaja mögött a piros LED egy szünetmentes áramforráson pislog pár halványat, aztán kialszik. Rég köddé vált ügyfelek utolsó adatai süllyednek az időtlenségbe. A tetőn a kihunytt fényű óriáslogó mögött a légkondicionáló hőcserélői és ventilátorai, a kifúvónyílások torkára szőtt hálókön pár reménykedő pók, akik hisznek még a muslicákat számolatlanul szállító légtömegek újbóli feltörésében. Odalent a Nemzeti Színház előtti medence algás vize ránevet a Duna nyálkás vörösére. A vízbefúlt főníciai tengerész, naná. Gyöngyök a szeme helyén.

Követjük az előttünk kirajzolódó görbéket, a mozdulatlan, autótetemekkel zsúfolt Körúton át, néhány épületen foszladozó zászlók, a villamossínek melletti üregekben sárgás falevelek és szemét. Az üzletek cégereiben alszanak a neoncsövek, a bankautomatákban lévő nyomtatókban beszáradtak a festékpatronok. A járdákon otthagyt bevásárlótáskák megbuggyant vörösborokkal, háztartási vegyszerekkel, mécsesekkel és spagetti szószokkal. Átlebegünk a vegyesbolt rácsos ajtaján, odabent félhomály, a polcokon örökéletűnek tűnő csokik, gumicukrok és konzervek állnak. A zöldséges rekeszekben kékes, száraz penésztenger, mellettük katonás sorban féldecis brandy-utánzatok várják hiába, hogy egy reggel, recsegeve kipattanhassanak. A kasszában vegyes címletek és néhány melegétel-utalvány, a pult alatt teleszkópos vasbot és egy felpuffedt doboz körtélé.

Odébb a gimnázium, kosárpályával, tölgyfákkal és biciklitárolóval. Az osztálytermi padokon néhány megfakult füzet, egy rég lemerült mobiltelefon, tollak és ceruzák. A falon címer és a névadó író arcképe lóg, a tanári asztalon egy rég elszáradt, cserepes futónövény, kalocsai mintás, hímzett terítőn a nyitott osztálynapló mellett. A büfében energiatálas dobozok sorakoznak a polcokon, műanyagpoharak és egy csészealjnyi kockacukor. És bennem a bizonyság, hogy keresek valamit, még ha nem is tudom merre.

Egyre inkább érzem, hogy merről vonz, különös, ahogy kanyarodok és aláhullunk, hogy áthúzzak egy vízvezetékcsövön a Vigadó alatt, és megnézzem az ujjnyi vastag rozsdát a belső falán. Meghajlik a burkunk, húz valami belülről, sodródok és akarok is. Tudni, hogy mi felé, és miért.

A Vörösmarty téren kifordult napernyők roncsai, rothadó rattan székek és pár burjánzó cserepes tuja. A resignált kőoroszlánoktól nem messze, egy kirakatban szétdúlt ruhák és felborult próbababák. Egy nyest ráérősen rágcsálja egy fekete, női csizma magas, puha szárát. A próbafülké előtt vállfák és újrathatogatásra váró ruhák, a raktárban a kicsomagolatlan téli kollekció. A tér szélén elhagyott, nyitott ajtajú taxi, a kesztyűtartó fölött egy doboz cigi és egy régi napilap. A címlapon egy leleplező cikk egy megsárgult arcú énekesnőtől, alatta egy kisebb fotó egy lányról, akinek tökéletesek a mellei és a képaláírás szerint imádja a mexikói konyhát és a vízisielést. A vezetőlés és a kardánalagút közt fekete műbőr pincérpénztárca, a tükrön szagukat veszített Wunderbaum-ok lógnak.

Sokáig sodródtunk úgy, hogy mind sejtettük a helyét annak, ami hív és piszkál - szelíden, de megállás nélkül. Feljebb menni, és szétnézni, hogy lássuk; talán innen, talán pont most – ezt akartuk nap- mint-nap. Derűlátóan nagyvonalú polgári villa a Svábhegyen , egykor rendszeresen gondozott kert emlékei, a fölszínen ügyvédi iroda. A kartotékszekrény egyik fiókjában már soha ki nem bontott, lepecsételt végrendeletek fehér borítékokban. A bejáratú ajtó mellett álló kis bronz Iustitia fején egy galamb pihen. És a vonzás erős, és tudom, merre tartunk.

A Váci út közepe táján egykor csillogó autókereskedés, poros, ovális üvegdoboz, elgázosodott előkerttel, a gyomok közt vak reflektorok, nylonzacskók és egy rég elhagyott slusszkulcs. Bent a padlón egy lesodort számítógép és tépett prospektusok, a földszinti stand mellett álló szedán szétrágott vezetőülésén két rókakölyök alszik. A műhelyben eldobált szerszámok, pár olajos kesztyű, egy kasztrált roadster fölött csörlőn lógó motorblokk. A hátsó udvarban, egy oszlopon karabinerrel rögzített lánc, a végén egy német juhász amorfi, földön fekvő maradványai. Egy szett téli gumi, egy marék porban az iszonyat. Felemelkedem, és sodródom, ahogy az akarat rángat.

Tudom, hogy rátaláltam, sietünk, sínek, betonkerítés és sorompók. Elvadult gyom, barnás vasúti kocsik, mindegy, csak lássam már! A rendező pályaudvar szélén öblösen belógó vezetékek futnak be egy kicsi, szürke trafóházba, és én végtelen erőt érzek. De sejtem, ez több mint a mi erőnk; pulzálva tör elő a betondobozból, és mi minden lökésére közelebb nyomjuk hozzá páráként megülő testünket. Tudom, hogy mindannyian ugyanazt akarjuk, és tudom, hogy értelmetlen tovább várnom, mert megtaláltuk. A fal mellé sűrűsödöm, egy töredéknyi időt várunk és nekidőlünk.

És a fal nem enged.

Döbbenet és értetlenség. Mély levegő és fogat összeszorító dac, majd ostrom, könyörgés és düh, le kell rombolni, bent kell lennünk, bent végre. Itt fog megtörténni, üvöltésem kellene és harapnom, magamat harapnom. Aztán tovább feszítem a betont, fáj, és nem vezet semmire. Hörgök és vibrálunk, aztán lassan, összetörve felemelkedünk.

Zavart napok, átjár a hideg és köpnöm kell. A fáklya ott ég távol és mi ténfergünk, ugyanúgy, ahogy azelőtt. Alagutak és fürdőszobák, koszos parkolók és patkánylyukak. Patkány-közben vagyunk, persze. A Puskás Stadion alatt üres távolsági buszok, lejárt Balaton szeletek tetszhalott automatákban, ingyenes programfüzetek és eldobált csikkek. Az alagútban álló metrók, a peronon hátrahagyott utazóbőröndök, bennük tiszta ruha, tankönyvek és romlott húsleves befőttesüvegben, egy régi vasárnapi ebédre. A falon egy leárazott LCD TV hirdetése és a megálló felsorolásának félig lehullott fekete betűi. Olyan, mintha gumiból lennének, csak zötyögők és suttogók és nekem is csak suttognak. És tovább nem megy, a levegőbe csapkodnék, úgy akarom. Visszajönni és folytatni? Ki akarom nyitni a dobozt és a macska élni fog benne és mind látjátok majd. Ugrál bennem a tűz és a vonzás erősebb, mint bármi, amit valaha ismertem.

Elindulunk a sínek mellett, betonkerítés, sorompók és a vezetékek.

Most átmegyünk, bejutok, bent akkor is, most végre bent. Nekifeszülök, ásunk, nyögve tempózunk át az első vakolatrétegen. Szétlapulok, fájdalom, hogy nyom, megkerülhetetlen. Fejeinket, fejemet, csigolyáimat - egy komplikált, véres szülés. Körmeinkkel a betonba marok, átszakadok egy pórusban megrekedt levegőbuborékon, nekiesve a következő réteg

anyagnak, fájás a burkomon, hiány és csökkenés. Akarjátok, akarjam hát, lökjük át magamat, sötét itt és fulladok, vesztek és veszünk, dacosan csonkítom önmagam. Az anyaga bennem van, sűrűbb minden, és én is benne, kalapál a koponyámon a jövőnk, most meglátom, és nem marad semmi így, az enyém, csak nyomjátok át magatokat, tépjétek még át azon a pár centin lobogva fájó testünket. A kavicsok egész valómat végigszaggatják, cafataink rajtuk ragadnak. Csonka kiterjedésünket tovább préselem, az anyagom szanaszét szivárog és megreked a pórusokban. Pislákoló maradékunk, sejtnyi torzóm átbukik az utolsó pár atomon, belebegek a doboz tejszerű sötétjébe és egy millió éves hang hallatszik:

„Hát ideértél.”

A trafóházból többé már semmi sem jött elő. Az azóta eltelt évek koszos záporai és dühödt viharai átrágták magukat a dobozon. A falak végül meginogtak és bedőltek. A romok alatt, a törmelék mélyén, valahol egy kicsi, borsószem méretű kavics fekszik. A felszíne kékes és furcsán irizáló. És a kavics meleg, meglepően meleg a körülötte elterülő galaxisnyi szürke por hidegéhez képest.

禁止倒垃圾违者罚款: 200.000—500.000FT; 有监控!!!

KAMERÁVAL MEGFIGYELT TERÜLET
SZEMÉTKERAKÁSA TILOS!

PÜNTÉS 200.000—500.000FT

Budapest VIII.kerület 2011.10. 25.

